

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Historiae ecclesiasticae saeculi ... XVI supplementum

Fecht, Johann

Francofurti et Spirae, 1684

VD17 VD17 3:315948Z

LVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122751](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122751)

quot historicas mittere volui, quæ rerum cognitu non indignarum varietate & copia brevitatem epistolæ compensabunt. De sædissima nostrorum Ducum & militum ad Agriam fuga meminisse horret animus, luctuque refugit. Polonos, ut viros sapientes, talium Ducum societatem & sædus adversus Turcas, hætenus refugisse, res ipsa ostendit. De collegio Ecclesiæ vestræ, & vicinæ Lotharingiæ & Galliæ statu, à te doceri cupio. Benè & feliciter vale. Postridie Catharinæ, Anno 1596.

David Chytræus.

LVII.

S. In Christo Ihesu Domino & Servatore nostro.

QUO minus ad literas tuas, humanitatis ac benevolentia plenam, superiori mense Aprili scriptas, hætenus responderim, Reverende & Clarissime D. Doctor, non est ut excusationis causas, vel in tabelliariorum penuriam, vel rei scribendæ inopiam, vel denique occupationum mearum multitudinem transferam. Neque enim ullum horum, excusationis vim obtinere vel potest, vel etiam debet. Verùm, ut quod res est, inguè confitear, omnis culpa, si qua commissa est, in tuas mihi transferenda videretur literas. Cum enim illæ, de Witebergensi vocatione, quæ mihi tum contigerit, gratulentur, non priùs mihi rescribendum putavi, quàm certi quid de hac ipsa mea vocatione, in alterutra parte mihi constaret. Interim tamen literas tuas boni ominis loco, & quasi futuræ hujus meæ vocationis præfagas omninò habui. Neque etiam hæc mea me spes fefellit. Nam quod sælix ac faustum, rei que Christianæ ac literariæ salutare jubeat esse Christus Ihesus, sexto mensis hujus, consentientibus patrum Academiae suffragiis, in Collegium Professorum Theologiæ, Academiae Witebergensis adscitus & cooptatus, & Illustrissimi ac Celsissimi Principis ac Domini, D. Friderici Gulielmi, Ducis ac Proelectoris Saxonie, consensu & approbatione confirmatus sum. Equidem, uti præpotenti DEO immortales ago toto pectore gratias, quòd dignum me judicavit, quem in tam illustrem locum, & ipsam Lutheri cathedram evocaret, ita eidem me vocanti lubens meritoque obtempero, huicque vocationi locum relinquo, propediem hinc eò abitum paraturus. Idem æternus ille pater, hoc quod in me inchoavit opus bonum, clementer dirigat, secundet, confirmet, perficiat. Tibi verò, Reverende ac Clarissime Dn. Doctor, Domine & amice plurimum colende, gratias, quas possum animo concipere, ago habeoque maximas, quòd tam piis ac
faustis

faustis votis ac congratulationibus, meam hanc vocationem, tum quidem futuram, sed jam præsentem, prosequi voluisti: Tibi vicissim, totique tuæ familiæ felicissima quæque ex animo, per Christum Immanuelem nostrum precor & opro. Faxit DEUS Opt. Max. utrinque nostris votis pondus inesse vel maximum, Amen.

De M. Johanne Pappo, ejusque studiis scripsi jam quoque ad Reverendum Dominum parentem ejus: Depræhendo quotidie, ipsi neque deesse ingenium, neque judicium, sed discendi potius animum & studium. Quo fit, ut calcaribus magis, quàm freno indigeat. De duobus illis Viennensibus Austriis, quos commendatione mihi dedisti, hoc habeo scribere; ipsos esse decus atque ornamentum huic Academiæ. Sive enim diligentiam in studiis, sive honestatem morum ac vitæ spectamus, nihil certè vel minimum etiam in ipsis hæcenus desiderari potuerit. Intercedit mihi cum præceptore ipsorum familiaritas haud vulgaris, ita ut ex consuetudine frequenti, morum ac studiorum ipsorum ratio mihi probè sit cognita ac perspecta. Certè nemo hac in Academia est vir bonus, qui non de tam piis ac obsequentibus filiis, parentibus gratuletur, Academiae verò nostræ plurimum gaudeat.

Quid Helmstadiensis Theologi turbarum contra Rev. & Clariss. D. Doct. Milium nuper moverint, ipse D. Milius, Domino Doctori Pappo per literas pluribus exposuit. Controversia, quæ hæcenus intra Aulæ nostræ pomeria latuit, videtur propediem in apertum eruptura. Fax ac tuba hujus dissidii est Doct. Hoffmannus, Criticus omnium Theologorum censor, *φλευρο*, ac reliquos omnes pro fungis ac stipitibus reputans. Bellum is jam pridem indixit, Majestati Christi hominis, quam sub odioso Ubiquitatis nomine nefariè traducit. DEUS Opt. Max. Ecclesiæ misertus, his & aliis vulneribus paternè medeatur. Pezelius sacrum sibi indixit silentium, ut qui nec hisce nundinis quicquam responderit. Huberus proterviam suam prodit, virulento illo scripto, nuper contra Doct. Osiandrum evulgato. Benè vale, Reverende & Clarissime Domine Doctot, amice & frater plurimum colende, & festinationi ignosce: Neque enim describendi Epistolam hanc concessa mihi fuit facultas. Scripsi Jhenæ 11. Octobr. 1596.

M. Lud. Episcopum peramanter salvere jubeo.

Clariss. viro D. M. Junio, Rectori item Academiae vestræ Magnifico, Dn. Doct. Hawenreutero, salutem reverenter & officiosè adscribo.

R. d. l.

obseryantiss.

Leonh. Hutternus, D.

Dddd 3

LIX,